

Laaggeletterdheid

Wist u dat er in onze Lage Landen twee en een half miljoen volwassenen zijn die moeite hebben met lees- en schrijfvaardigheden? Laaggeletterden, zo hebben we ze geëtiketteerd. Nee, het zijn niet allen immigranten of refugiés. Tweederdedeel van deze mensen is van Nederlandse descendentie. De verhouding is niet eens fiftyfifty.

De term laaggeletterdheid is geenszins een eufemistisch equivalent voor stupiditeit. Iemand die behept is met taalachterstand in Standaardnederlands is niet breinloos, maar beheerst niet het eindpeil van een vmbo'er. Dat kan desastreuze gevolgen hebben voor individuele en maatschappelijke ontplooiing. Het opstellen van een akte, het lezen van een infoblaadje, het iPadgebruik, sms'en en e-mailen ... het zijn evenzoveel barrières voor volwaardige participatie in de samenleving. Laaggeletterdheid kan bovendien een considerabele sta-in-de-weg zijn voor deelname aan het arbeidsproces.

Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Laurentien – overigens niet van koninklijken bloede – heeft dit heikele probleem met tal van persuasieve speeches en traktaten geëntameerd. Zij speelde een cruciale rol bij de oprichting van Stichting Lezen & Schrijven, voorwaar geen hobbyorganisatie. Ze wilde daarmee de taboes rond laaggeletterdheid doorbreken en promootte tevens een adequate en professionele aanpak. Huis-tuin-en-keukenmiddelen zetten hier geen zoden aan de dijk.

De signalering van dit diepgewortelde issue is een eerste vereiste. Veel laaggeletterden schamen zich en sommige zijn hartstikke inventief in het bedenken van voorwendsels om hun handicap te maskeren. Een samenleving die zichzelf respecteert, kan zich niet permitteren dat Nederlanders en medelanders vanwege een taalachterstand als tweederangsburgers moeten functioneren.

À propos, als u, helemaal afgepeigerd, in dit dicteetje minder dan tweeëntwintig fouten scoort, bent u de aangewezen persoon om met discretionaire bevoegdheid de laaggeletterden in uw contreien te gaan secoureren.